

LBRIS

We know
books

BORSA
BROWN

ÎN BRATELE
MAFIEI

TRILOGIA MAFIEI

II

Confesiuni de catifea

AQUILA

Editura Aquila,
Oradea 2026

PROLOG

Suzanne

Sunt soția unui om al Cosa Nostra – aceasta este identitatea mea. Și, totuși, în ochii lumii nu sunt, pentru că totul este un secret. Trecutul, prezentul și viitorul meu. Tăcere despre trecut, surditate în prezent și orbire cu privire la viitorul meu. M-am căsătorit cu omul pe care îl credeam viața mea, dar am fugit înainte ca el să mă poată prezenta personal celui mai apropiat tovarăș al său: moartea.

Am fugit de bărbatul pe care îl iubesc.

Mă ascund de furia lui, de dragostea lui și de păcatele lui... dar, mai ales, de propria mea conștiință. Trebuie să mă împac cu trecutul meu, pentru că multe vieți au fost spulberate sub ochii mei; nici măcar nu voi pomeni de cei uciși. Este foarte dificil, chiar și atunci când nu suntem cauza problemei, ci doar martori. Ca atunci când o persoană vede un accident mortal, dar nu poate face nimic pentru a-i salva pe cei răniți... Așa am pățit și eu cu acțiunile lui Massimo, pe care le-am urmărit și, mai ales, le-am trăit. Palmele, crizele de nervi, crimele... Toate acestea ne-au îngropat viitorul.

Dragostea nu alege – zicala este valabilă în special în cazul meu. Bunul meu simț s-a dovedit a fi slab în a face față inimii mele iubitoare. Chiar dacă vedeam clar latura întunecată a lui Massimo, era prea târziu: m-am îndrăgostit de el iremediabil.

New York-ul este înfricoșător și sufocant. Un oraș prea mare pentru pace și prea înalt pentru libertate. Lumina pătrunde cu greu pe străzi, la fel cum pătrunde și în inima mea. De aceea, această metropolă aglomerată nu poate proteja o femeie care își lasă trecutul în urmă... deși, uneori, mi-aș dori să pot lăsa în urmă întreaga mea viață.

A te ascunde de un bărbat a cărui dragoste o dorești, nu este deloc ușor. Trebuie să minți întreaga lume, dar nu aceasta este partea imposibilă. Este ușor să-i minți pe alții, dar este greu să te minți pe tine.

E ca și cum întreaga ființă a lui Massimo ar fi menită să ucidă... Privirea, cuvintele și mâinile lui ucid. În același timp, el trezește în mine dragoste, pasiune și admirație.

Lânchez în închisoarea sentimentelor și amintirilor mele, de unde nimeni și nimic nu mă poate elibera, cu excepția unui singur bărbat: Massimo. În adâncul inimii mele știu că nu pot evita un lucru: va veni un moment când voi putea să-l privesc din nou în ochi! Trebuie să ne îmbrățișăm din nou, trebuie să depășim trecutul! Nu cred că va fi mai greu pentru mine decât va fi și pentru el.

Mă amăgesc crezând că sunt în siguranță și că bărbatul – de a cărui furie mă tem – habar n-are unde să caute. Dar, în adâncul sufletului, știu că nu este așa. Massimo nu este genul de bărbat care fuge și îi lasă pe alții să fugă. Știe unde să mă găsească – și decizia îi aparține numai lui. Doar lui.

CAPITOLUL I

Trecut dureros

Massimo

Transpir cum n-am mai transpirat niciodată în viața mea. Tatăl meu ia o înghițitură din băutură, în timp ce eu și Adalberto ne uităm unul la altul. Nu mă pot calma, pentru că și el începe să-și frângă mâinile. Am observat asta de când eram mic. Adalberto este fratele preferat, cel mai apropiat de părinții mei. Ultima dată când l-am văzut frângându-și mâinile așa a fost când era mic și greșea cu ceva... Chiar dacă doar încercam să planificăm o farsă ridicolă, copilărească! De-aș putea fi din nou copil, fără responsabilități, fără durerea iubirii, fără ura pe care o simt cel mai mult pentru mine...

— Dacă nu vine aici într-un minut, nu știu ce o să fac!

Vocea tatălui meu este răgușită, o așteptăm pe mama. Știu că a fost ea. Ea și Maria. Nu știu care rană sângerează mai mult în inimă. Cea făcută de Suzanne sau de mama?

Ușa se deschide, mama intră, aproape strâmbându-se spre tatăl meu. În timp ce se uită la mine, zâmbește și întinde mâna. Mâna mea tresare; aș vrea să o strâng la piept și să o întreb de ce, dar tatăl meu mă întrece. Ocolește masa dintr-o mișcare și se aruncă asupra soției lui.

— Avem ceva de discutat cu tine!

— Da, mi-am dat seama.

Mama își ridică ochii, fața ei emanând o atitudine sfidătoare. Aproape că vreau să țip să se oprească, pentru că încep să simt că problema mea este dată la o parte. Ochii verzi ai mamei se măresc, în timp ce ai tatălui meu se îngustează.

— Massimo vrea să te întrebe ceva.

— Atunci de ce vorbești tu?

— Bucură-te cât timp vorbesc!

Adalberto și cu mine ne apropiem amândoi, dar mama râde în hohote, distrugându-l pe tatăl meu.

— Crezi că mi-e frică de tine?

Desigur! Cine altcineva ar fi putut-o ajuta pe Suzanne dacă nu mama? Și soția mea este la fel: neînfrică, luptătoare și enervantă.

Aproape că râd în hohote, pentru că cred că amândoi, tatăl meu și cu mine, am ales la fel de bine. E adevărat, mama e siciliană și a fost alături de tatăl meu toată viața lui, părând să-i fie alături la bine și la rău, dar acum își arată colții. Nu știu dacă să-mi pară rău pentru tatăl meu și să mă regăsesc în el sau să o respect și să o admir pe mama.

În cele din urmă, iau cuvântul.

— Ai ajutat-o?

Mama își întoarce tot corpul spre mine, mă ia de braț, pe care îl țin nemișcat. Are ochii plini de lacrimi. Deja știu răspunsul. Acum vreau doar să știu de ce...

— De ce?

— Nu voiam să fii un criminal! Ai fi omorât-o oricum într-o zi... Ai iubit-o prea mult.

— Nu am iubit-o. O iubesc, o corectez.

Tatăl meu începe să se calmeze, în timp ce își învâрте băutura în mână. Urăsc că mă întrerupe.

— Draga mea, știi că asta e trădare, nu?

Mama îl ignoră, se uită doar la mine, ridică din sprâncene și răspunde. Nu tatălui meu, ci mie.

— Asta nu e trădare. Asta înseamnă o familie adevărată. Mi-am salvat fiul.

— Nu, mamă, nu m-ai salvat! O să mor!

Îmi mângâie fața cu mâna. Aș vrea să mă deschid acum în fața ei. Vreau să-i spun că băiețelul ei a crescut în sfârșit, să îi mărturisesc cât de plină este inima lui de iubire, de ură, de răzbunare...

— Trebuie să îți revii, Massimo. Va fi mai bine dacă lași timpul să treacă, Suzanne va supraviețui și îmi vei fi recunoscător pentru acea zi.

Nu a mai vorbit niciodată așa. Furia mea s-a evaporat. În adâncul sufletului simt că are dreptate. Aș considera problema încheiată, dar tatăl meu nu este la fel de îngăduitor.

— Ai salvat-o pe femeia aceea în timp ce te întorceai împotriva propriului popor? De ce nu ne-ai lăsat pe noi să rezolvăm problema? Pe mine și pe Massimo...

— Cum, Gilberto? Cu metodele tale? se întoarce spre tatăl meu, cu o voce atât de puternică încât inima începe să-mi bată mai repede. Mă uit la Adalberto, care își ridică capul. Chiar și în copilărie, simțea constant că trebuie să decidă pe cine iubește mai mult, pe tata sau pe mama, iar acum se vede asta pe fața unui bărbat matur. Abia acum îmi dau seama că am fost egoist în ultima vreme. Toți cei

din familia mea au fost victima certurilor mele, în timp ce eu îmi plângeam de milă.

— Cred că ai observat că sunt deja băiat mare! De obicei, îmi rezolv singur problemele!

Ambii părinți se uită la mine, iar Adalberto dă din cap cu înverșunare, ca și cum l-aș fi întrebat. Continui să vorbesc cu mama.

— Ai plănuit asta cu Maria, nu? Cineva trebuie să te fi ajutat cu nenorocitul ăla de cod al seifului.

Ea doar dă din cap ca răspuns, iar tatăl meu intervine și preia controlul.

— Întotdeauna ai fost alături de mine în orice. Ar fi trebuit să mă întrebi și pe mine despre asta. La urma urmei, femeia aia ar putea fi periculoasă pentru noi...

Mama râde din nou în hohote.

— Periculoasă pentru tine? Chiar și Lucifer se teme de tine, Gilberto. Știi că fata aia nu ți-ar putea face rău nici dacă ar vrea.

Începe să mă enerveze că vorbesc despre Suzanne ca și cum ne-am cunoaște doar de câteva zile. Nu-și dă seama nimeni că e de fapt soția mea?

Tatăl meu pune paharul jos și își trece mâna peste fața perfect bărbierită. Cu toții știm că acesta este momentul în care se dă verdictul, motiv pentru care liniștea e mormântală. Știu că vrea să o pedepsească pe mama, dar habar n-am ce fel de pedeapsă poate născoci un bărbat pentru soția sa, cu care a trăit aproape toată viața.

— Dacă te înțelegi atât de bine cu Maria, atunci de acum înainte poți rămâne cu ea. Vei dispărea din Palermo! Vei merge la Syracuse. — Se uită în jur și continuă

privindu-ne în ochi: — Iar fiii noștri te vor evita, pentru că nimeni nu este interesat de o mamă ca tine.

— Tată... Adalberto și cu mine gemem aproape în același timp, dar ne oprim tot în același timp.

— Bineînțeles că poți primi o pedeapsă mai aspră... — se întoarce către mama, dar știm că, de fapt, ni se adresează nouă.

Tata ne aruncă un ultimatum, cel mai cumplit dintre toate. Și știm că, dacă nu ne împotrivim, îi facem mamei un bine. Iarăși acest pact tăcut, complicitatea pe care ne-a sădit-o încă din copilărie. El a clădit temelia unei iubiri care nu hrănește, ci distruge. Singura diferență e că, până acum, nu și-a folosit arma asta în propria familie.

Mama cunoaște această situație la fel de bine ca și noi, așa că se agață de mine cât de strâns poate.

— Este în regulă, Massimo! Mă bucur că nu voi mai fi în preajma lui. Tatăl tău nu mai este bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Oricât de atent ascultă tatăl meu, nu poate auzi ce spune mama, așa că îi șoptesc înapoi:

— Dacă vrei, poți rămâne. Știi că...

— Nu, Massimo, nu vreau.

Se apropie de mine mai mult, așa că pot să-i vorbesc în continuare:

— O să vin să te văd!

Zâmbește, apoi închide ochii. Tatăl meu se apropie, așa că trebuie să-mi schimb stilul.

— Vreau să știu unde este!

— Nu știu.

— Mamă! Măcar atât îmi datorezi.

Continuă să dea din cap, iar într-o fracțiune de secundă tatăl meu se întoarce și iese furios din cameră. E interesant că nici măcar nu ne uităm înapoi; plecarea lui e o ușurare. Adalberto vine și el, vrea să o îmbrățișeze pe mama, dar nu o las să se desprindă din brațele mele.

— Mamă! Unde este?

— Promite-mi că nu o vei răni!

Fratele meu se uită și el la mine, iar eu răspund sincer.

— Voi sta în fața ei doar atunci când voi fi capabil să nu o mai rănesc.

După un moment de tăcere, mama cedează.

— New York. Marele oraș New York era destinația finală...

Trântesc ușa atât de tare, încât tatăl meu se ridică imediat. În clipa în care fac un pas spre el, îl văd apropiindu-se de mine. Habar n-am cum ne putem opri în ultimul moment, pentru că mi-ar plăcea să îl înfrunt chiar acum.

— Este mama mea! Nu încerca să o trimiți la Syracuse, ai înțeles? Nu încerca să o șantajezi pe mama mea!

— Calmează-te, fiule! Ești înfricoșător când te enfurii așa. Nu-i de mirare că femeia aia a fugit de tine!

— De ce naiba faci asta soției și fiilor tăi?

— Este strict treaba mea. Și mă aștept să nu intervii, așa cum nici eu nu voi interveni în ceea ce se va întâmpla dacă o vei găsi pe Suzanne.

— Ce s-ar putea întâmpla?

— Tu să-mi spui, Massimo! Ce se va întâmpla?

Ne uităm unul la altul, curioși.

— Nu o voi mai răni niciodată. Te avertizez că, dacă i se întâmplă ceva mamei, voi fi cel mai mare dușman al tău! Poți întoarce întregul clan Borelli împotriva mea, chiar nu-mi pasă.

Pe fața lui apare un zâmbet care se vede rar. Cred că tatăl meu este cel mai mare actor din lume. Își pune mâna pe umărul meu.

— Ești cel mai bun fiu al meu. Nici de data asta nu ai reușit să mă dezamăgești!

Aproape îmi cade capul pe masă. Nu știu ce simt. Ușurare sau otravă, bucurie sau durere? New York. Deci e acolo. Acum știu sigur. Nu numai mama a spus asta, ci și oamenii mei. Există chiar și o fotografie cu ea. Și e frumoasă... La fel de frumoasă cum a fost dintotdeauna... Și-a ales un loc unde credea că se poate ascunde, dar nu avea cum să știe că orașul acela e plin de membri Cosa Nostra.

— Mai vrei să îmi spui ceva?

Ridic privirea spre omul meu. Nu este genul de persoană cu care aș discuta chestiuni intime. Am încredere doar în Pietro, care e unul dintre cei mai buni oameni ai mei, dar nu e aici acum pentru că i s-a dat cea mai complicată sarcină. A urmărit-o luni de zile, găsimd-o în sfârșit pe Suzanne, deși ar fi o minciună să spun că a fost dificil. E în mișcare de mult timp, așa că am pierdut-o din

vedere de câteva ori. Uneori aproape că îi mângâiam fața gânditoare, mândru, ca un părinte care își laudă copilul pentru inteligența lui.

Dar nici măcar aceste eforturi nu o pot ține ascunsă de mine.

— Voi vorbi cu Pietro. Poți pleca.

Nu știu ce doare mai tare. Îmi fac griji pentru mama, dar m-a trădat, pe mine, fiul ei. Ar fi o exagerare să spun că am trecut deja peste asta. În acest caz, nu este vorba despre Cosa Nostra, ci despre sensul mai restrâns al familiei. Știa că voi muri fără Suzanne, dar a făcut tot ce a putut să o îndepărteze de lângă mine. Simt o furie teribilă față de ea, nu doar eu, ci și tatăl meu, deși motivele lui sunt diferite. Tatăl meu vede totul ca pe o rebeliune și o nesupunere din partea mamei, iar eu văd asta ca pe ceva complet diferit.

Totuși, în ciuda motivelor diferite, amândoi o numim trădătoare. Simt că a trădat relația noastră mamă-fiu. Mi se pare ciudat. Mama este unul dintre acei oameni pe care i-aș proteja de orice, dar uneori simt că trebuie să plătească pentru ceea ce mi-a făcut. Desigur, îi înțeleg atitudinea, dar poate o persoană îndrăgostită să aprecieze asta? După mărturisirea ei, am început imediat căutările în New York, însă Suzanne deja plecase de acolo. A trebuit să așteptăm să se întoarcă, iar acum am certitudinea că nu ne va mai scăpa. Dar asta nu e de ajuns. Ce rost are să o privesc dacă nu pot merge acolo? Pentru că nu pot sta încă în fața ei. Dacă aș vedea-o acum, aș omorî-o!

Suzanne

— Ce s-a întâmplat? Abbie mă apucă de braț cu îngrijorarea unei prietene adevărate.

— Nimic.

— Serios? Stai aici în camera întunecată, gânditoare. Nu faci nimic altceva decât să te plimbi de colo-colo! Știi că dacă vrei să vorbești despre ceva, sunt aici pentru tine, nu-i așa?

Abbie ar aprecia cu adevărat mărturisirea mea. Locuiesc cu ea de patru luni; închiriem un apartament împreună pe strada Fifty-Seventh. Nu e ușor să găsești apartamente mici în New York; în SUA, totul este la superlativ.

Abbie e o fată drăguță, de ajutor, dar rămâne o străină pentru mine. Totuși, e singura pe care mă pot baza cu adevărat. Puținul pe care îl știe despre mine contează, totuși, mult. Este o femeie simplă, cu relații sociale complicate.

Se află într-un conflict constant cu cele două surori ale ei și o disprețuiește pe mama ei pentru că a ales un bărbat mai tânăr și pentru că trăiește doar în prezent. Nu i-am spus, dar mie Abbie mi se pare că seamănă leit cu mama ei, despre care povestește atât de multe. Nu sunt povești frumoase, desigur. O admir pentru puterea ei. În lunile petrecute împreună, nu am văzut-o niciodată supărată: mă înveselește chiar și în cele mai frustrante situații. Este relaxată și veselă. Se îmbracă sport, dar nu refuză niciodată să poarte tocuri înalte. De obicei, își pune în valoare fizicul musculos cu pantaloni strâmți. Sportul face cu siguranță parte din viața ei: merge obsesiv

să alerge la sala de sport din apropiere în fiecare seară, dar nu a reușit niciodată să mă convingă să merg și eu. Părul ei castaniu deschis este tuns în stil Cleopatra, ras cu îndrăzneală la spate. Poartă cercei uriași care îi subliniază firea relaxată.

— Aș vrea să mă odihnesc astăzi. Ce se întâmplă dacă nu alegeai această zi ca să obții ceva de la mine? În plus, ce-ar fi să bați la ușă înainte să intri prin efracție în camera mea?

Intră furtunos în bucătărie, unde o aud cum se pregătește să mănânce. Strigă, astfel încât să acopere zgomotul străzii:

— Dar sunt sigură că o să am succes azi! Cum pot să-ți placă genul acesta de zile?

— Ce vrei să spui? strig eu înapoi, aranjându-mi patul.

— Că stăm aici în apartament, fără să facem nimic semnificativ.

Apare și vine spre mine. Se aruncă pe patul meu ca și cum ar fi al ei. Așternuturile se deranjează din nou, dar nu mă pot supăra pe ea.

Nu ieșim prea des în oraș. Locuim la etajul trei al unui bloc de apartamente tipic american. O casă, dintr-un șir lung de case din cărămidă, cu multe ferestre și scări de incendiu care avertizează asupra pericolului.

Apartamentul este simplu, dar confortabil. Are o bucătărie complet utilată, a cărei perfecțiune este umbrită doar de întunericul său. Fereastra sa dă spre o stradă mică, clădirea de vizavi blocând lumina. Livingul este mare, cu o canapea gri, televizor și masă. Niciuna dintre noi nu a umplut spațiul cu lucruri personale.

Apartamentul are și două dormitoare, care sunt, de asemenea, întunecate, dar prietenoase. Unul este al meu, celălalt este folosit de Abbie.

Prefer să mă retrag în dormitorul meu. Acolo este pace și liniște – atunci când nu mă invadează – ceea ce este greu de găsit în New York.

Sunt înconjurată de oameni simpli. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le iubesc la viața mea actuală. „A treia mea casă” – așa numesc eu SUA, New York-ul – este izbitor de diferită de celelalte două. Prin starea de spirit, aspectul său și oamenii care locuiesc aici. Orașul e plin de oameni din toate culturile, așa că nu atrag atenția. Dar secretele mele... Secretele mele sunt legate de Sicilia, iar inima mea este legată de Anglia.

Încerc să muncesc cât pot de mult, iar ca secretară – după lunga căutare a unui loc de muncă – asta nu îmi pune probleme. Am ajuns aici în calitate de turist, ceea ce era mai mult sau mai puțin adevărat: eram un turist fugar. La început făceam naveta între țări, apoi, încet, încet, SUA s-au dovedit a fi un punct stabil în viața mea. Întrucât mă întorceam mereu aici, am decis să rămân și să duc o viață simplă. Am dat peste Abbie printr-un anunț în care căuta o colegă de apartament cu care să împartă cheltuielile. În realitate, este o colegă de apartament bună, pentru că prețuiește singurătatea la fel de mult ca mine.

O dată sau de două ori pe săptămână ne întâlnim în sufragerie și discutăm despre lucrurile importante din viață. Poveștile ei mă amuză întotdeauna. Vorbește mai ales despre comportamentul scandalos de care este